

Kedves Kollégák!

Sok szeretettel és tisztelettel nyújtjuk most az Önök kezébe a Magyar Grafika első megjelenésének 50 évfordulóján íródott jubileumi számot. Egy fél évszázad. Ez van mögöttünk. Én még magamról sem tudtam, amikor elődeim az első szám tartalmán törték a fejüket, azon hogy milyen tartalmas szakmai irodalmat nyújtsanak kollégáik számára. Azon biztos nem gondolkodtak az akkori szerkesztők, hogy mi lesz majd 50 év múlva, vajon akkor is lesz-e még Grafika? És lett. Büszkék lehetünk elődeinkre, a szakmánkra, az egyesületünkre. Büszkék lehetünk azokra a még köztünk lévő és a közülünk eltávozott kollégákra, akik munkája lehetővé tette, hogy ezt a szakmai lapot ma is a kezünkben tarthatjuk.

Felemelő érzés erre az időszakra gondolni. Büszkeség tölthet el bennünket, hogy átértünk minden nehézséget, minden változást, és a szakmát a mai napig – és azt hiszem szerénytelenség nélkül mondhatjuk – világszínvonalon tartottuk és tartjuk kis hazánkban. Érdemes belegondolni, hány ágazat, hány szakma tűnt el az utóbbi időben. Igaz ugyan, hogy a nyomdaipar mikro- és makroszerkezete, rendszere, technológiája, tulajdonosi viszonyai rendszeresen átalakultak, de a szakma, a szakma élése, léte és fejlődése szempontjából ennek semmi jelentősége nincs. Szép történelem áll mögöttünk, sok-sok szép élmény és sajnos szakmai fájdalmak is, de a legfontosabb az, hogy vagyunk töretlenül, és haladunk előre.

Ötvennyolc év telt el az egyesületünk, a PNYME megalapítása óta. Sokat és sok mindenkit látott egyesület, és talán ugyanolyan fiatal ma is, mint akkor volt. Azért, mert mi nyomdászok összetartunk. Összetartunk akkor is, ha a nehéz gazdasági helyzetben a kemény versenykörülmények között próbálunk is rivalizálni, ami teljesen természetes. A szakma szeretete az, ami összeköt bennünket.

Köszönöm a nyomdász kollégáimnak munkáját, akik írták, szerkesztették a Grafikát ebben az ötven évben, és nem utolsósorban köszönöm azoknak a kollégáknak az idejét, szakmaszeretetét, akik olvasták a lapot, hiszen nélkülük most nem jubilálhatnánk.

Nagy megtiszteltetés számomra, hogy ennek a jubileumi számnak a beköszöntőjét írhattam, és szerencse is, hiszen sok-sok elődöm talán méltóbb lett volna erre. Bízom abban, hogy ötven év múlva újra megadatik valakinek – aki még ma nem is gondol erre, vagy még nincs is köztünk – az a nagy lehetőség hogy a 100. évfolyam jubileumi beköszöntőjét megírhasssa.

Fábian C

Fábián Endre
főtítkár

